

imod det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til § 4, kan jeg vel forudsætte, at det ikke vil gaae igjennem her i Thinget, men jeg finder dog derfor ikke, idetmindste ikke for Diebliffet, Anledning til et frasælde det, idet jeg ikke kan fravige den Mening, at det vil være en ret hensigtsmæssig Tilføining. Hvad angaaer et saadant Tilfælde som det, den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, omtalte, da seer jeg virkelig ikke, hvad Skade der vilde være skeet, dersom Amtmanden isaa fald skulde indhente Erklæringer, og jeg vil tilføie, at, fordi der foreligger en Dom for, at en Høker, der har Bevilling til at udsælge Brændevin, som det kaldes ud af Huset, i et enkelt Tilfælde har havt siddende Gæster, og saaledes gjort sig skyldig i Udskænkning, som det kaldes, seer jeg ikke, at det vilde være billigt, om Amtmanden derfor strax tog Bevillingen tilbage. Det maatte jo forøvrigt meget beroe paa, i hvilket Omfang det var drevet, hvorvidt der var Anledning til at formode, at det var en Overtrædelse, som oftere var skeet, og det kunde altsaa være hensigtsmæssigt for ham at indhente Politievrighedens og Sogneforstanderskabets Erklæringer.

Jeg seer saaledes ikke, hvorledes slike Domme i et saadant Tilfælde kunde gøre det urimeligt for Amtmanden at indhente saadanne Erklæringer, og det forekommer mig i det Hele, at, naar man har krævet, at Amtmanden før Bevillingens Meddelelse skal indhente slike Erklæringer, saa vilde det ogsaa være rigtigt og consequent, at han gjorde det, naar han vilde have Bevillingen. Det er en meget stor Myndighed, man ved Loven giver Amtmanden, nemlig at give saadanne Bevillinger; men det er noget temmelig Almindeligt at give Vrigheden Ret til at tage saadanne Bevillinger tilbage; naar der er skeet Overtrædelse, gjør man det undertiden, men i Almindelighed bliver Sagen dog forebragt for Domsstolene.

Jeg skal forøvrigt med Hensyn til §§ 2 og 3 tillade mig at gøre en Henstilling til det ærede Udvalgs yderligere Overveelse. I § 2 fordres der nemlig, at Enhver, der vil drive Høkerhandel paa Landet, har herom forud at gøre skriftlig Anmeldelse til Sogneforstanders-

skabet og Politievrigheden, men jeg veed ikke, om Udvalget har tænkt sig, hvad Følgen skal være, naar Vedkommende undlader en saadan skriftlig Anmeldelse, og navnlig, om Vedkommende strax skal være isalden Ansvar for uberettiget Næringsbrug. Jeg troer, det vil være temmelig haardt, om han, blot fordi Anmeldelsen ikke kan siges at være skeet aldeles saaledes, som Loven kræver, strax skulde være isalden det fulde Ansvar for uberettiget Næringsbrug, hvilket efter Anordningen af 1741 om Landprang ikke er indskrænket til en Mulct, som vel første Gang ikke er af synderlig Størrelse, men ogsaa medfører Confiscation af alle de Varer, der findes tilstede til at drive Handel med, og det vilde dog være temmelig ubilligt, om Sligt blev Følgen.

Hvad den foreslaede nye § 5 angaaer, da antager jeg ikke, at Udvalget har Noget at indvende imod, at Loven faaer en saadan Tilføining; thi den indskrænker ikke Lovens Betydning, men den gaaer kun ud paa at hævde den Ret til Handel paa Landet, som allerede bestaaer efter den nuværende Lovgivning, og, naar Lovforslaget ikke faaer en saadan Tilføining, kan det let blive forstaaet og anvendt paa en mere indskrænket Maade. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at nævne et Exempel. I Loven af 15de April 1854 indeholdes adskillige Bestemmelser om Handel paa Landet med Brød, Meel o. s. v., og jeg har seet foreligge forskellige Tilfælde, hvor der har været tvistet om denne Ret til at forhandle Brød, der var tilberedt paa Landet. Ved Afgjørelsen af disse Tilfælde — der jo ere fremkomne, efterat den Lov var udkommen, som midlertidigt tillod Alle og Enhver i Kjøbstæderne at sælge Brød, der var forbagt paa Landet —, hvoraf der navnlig har været flere i Jylland og ved den jydskke Overret, er det antaget, at efter den Form, hvorunder dette Salg af Brød i Kjøbstæderne blev tilladt, var det berettiget, men det vakte megen Tvivl, om dette Resultat kunde ansees for rigtigt eller ikke, netop paa Grund af de Bestemmelser, som indeholdes i Loven af 15de April 1854 om Handel med Brød, idet den Mening med enbeel Grund fremsattes, at de Bestemmelser, som deri ere